

ROOM
SERVICE

MAREN STOFFELS

✦ RESERVING ✦

RS

Het is bijna zover.
De datum die ik nooit meer zal vergeten.
Het is de dag waarop ze haar hebben vermoord.
En het wordt de dag waarop ik
een van hen zal vermoorden.

FENDER

Ze is er niet.

Wat had ik dan verwacht? Dat ze me hier in de haven stond op te wachten? Dat ze me heeft geschreven, betekent niet dat alles weer wordt zoals het was.

De brief brandt al de hele weg hiernaartoe in mijn zak. Vanmiddag lag hij plotseling op de mat, met mijn naam erop, in haar handschrift.

Ik staarde er een paar seconden naar omdat ik niet kon geloven dat dit écht was. Maar over een paar minuten zal ik eindelijk weten wat ze me wil vertellen. Ik wil de brief per se hier lezen. Op onze plek.

De laatste meters op de steiger ren ik.

'Goedenavond!'

Ik kijk verschrikt op. Even verderop zwaait een man vanaf zijn jacht naar mij.

Ik zwaai terug. Als zij er nu was geweest, had ze een naam voor hem bedacht. Ze maakte vaak personages van mensen die ze helemaal niet kende. Dan verzoon ze een naam, een beroep en een thuissituatie. Ik vond dat ze later zo schrijver kon worden.

De man vaart de haven uit en ik ben weer alleen. Ik leg mijn hand op de harde rand van het bootje. Het ligt ondersteboven op palen en de ruimte eronder is een perfecte schuilplaats. Elke vrijdag ben ik hier, ook als het regent of stormt.

Hier kan ik even doen alsof alles nog hetzelfde is.

Ik kruip onder het bootje en haal de brief uit de binnenzak van mijn spijkerjack. Het is een opvallende gouden envelop. Ik druk hem even tegen mijn lippen en snuif diep, in de hoop dat ik iets van haar ruik.

Haar rommelige handschrift herkende ik meteen, het is even chaotisch als zichzelf.

Op de postzegel van de envelop staat een stempel van de plaats waar ze nu woont. Haar exacte adres ken ik niet, ze wilde namelijk

niet gevonden worden. Zeker niet door mij.

Ik denk aan mijn vrienden. Kate en Lucas moesten eens weten waar ik nu ben. Ze denken dat ik elke vrijdag oefen met de band en ze hebben geen idee dat die band allang niet meer bestaat. Ik ben er vorige zomer uit gestapt, omdat het spelen me niet meer lukte. Tijdens optredens vergat ik mijn solo's en mijn vingers trilden non-stop.

De gitaar in mijn slaapkamer gebruik ik nu alleen nog maar om mijn kleding overheen te gooien.

Mijn vrienden hebben niets door. Zij zijn doorgegaan, allebei.

Kate was gebroken destijds, misschien nog wel meer kapot dan ik. Maar na de zomervakantie gebeurde er een wonder.

En dat wonder heette Linne.

Onze mentor zette haar op de eerste schooldag dit jaar naast Kate, op die ene lege plek.

Het was net of Linne haar kwam vervangen. Een nieuwe versie, helemaal heel.

Ze kreeg Kate weer aan het lachen. Ik weet nog dat ik dat geluid die eerste schooldag hoorde en besepte dat het maanden geleden was dat ze dat voor het laatst had gedaan.

Vanaf die dag hoorde Linne bij ons. Ze kwam erbij zitten in de pauze, op ons bankje aan de rivier en dit weekend is ze erbij als Kate haar verjaardag viert.

Ze is overal waar zij eerder was.

Ze heeft Kate opgelapt, Lucas loopt met haar weg, maar mij kan ze niet repareren.

Ik maak de envelop open en twijfel even.

Wat als deze brief nog meer kapotmaakt? Misschien staat er wel in hoe erg ze me haat...

Maar dan denk ik weer aan de afgelopen maanden. Niets van haar horen is altijd nog duizend keer erger dan iets horen.

De brief is scheef dubbelgevouwen. Het papier ruikt naar haar parfum. Ik schrik van de beelden die de geur bij me oproept.

Zij tegen mij aan.

Onder dit bootje.

Ik had die momenten moeten opslurpen toen het nog kon.

Ik vouw de brief met trillende handen open. Maar als ik de eerste twee zinnen heb gelezen, wilde ik dat ik dat nooit gedaan had.

Soms is iets horen erger dan niets horen.

*Ik had nooit verwacht dat ik dit zou schrijven,
maar ik kan niet meer.
Dit is mijn afscheidsbrief.*

LINNE

‘Morgen is het zover.’ Lucas staart vanaf onze vaste plek aan de rivier naar de overkant, waar de ondergaande zon een roze gloed op Riverside werpt.

Ik had nooit gedacht dat ik nog eens in dat vijfsterrenhotel zou komen, maar Kate viert daar morgen haar verjaardag.

‘Twee kamers.’ Kate kijkt ons aan. ‘Ver weg van mijn vader en zijn collega’s.’

Kates vader heeft dit weekend een business meeting in Riverside en kon daardoor gemakkelijk aan extra kamers komen voor zijn dochter. Normaal gesproken moet er altijd een volwassene per kamer bij zijn, maar dat zal niemand controleren. Bovendien is Kates vader dichtbij als er echt iets aan de hand zou zijn.

‘Twee kamers? Perfect!’ Lucas grijnst. ‘Slaap ik bij Linne?’

‘Dat had je gewild.’ Intussen ben ik er zo aan gewend dat Lucas zulke opmerkingen maakt, dat ik onmiddellijk reageer. ‘Je snurkt.’

‘Helemaal niet!’

‘Wel waar,’ zegt Kate. ‘Fender zei dat hij geen oog heeft dichtgedaan op kamp dankzij jou.’

‘Waar is Fender eigenlijk?’

‘Oefenen met de band.’ Kates gezicht betreft. Ik weet dat ze het niet leuk vindt dat hij er zo vaak niet bij is, maar om eerlijk te zijn vind ik het niet erg.

Fender kan intens naar me staren met die bruine ogen van hem, op een manier waar ik de koude rillingen van krijg. Als ik iets vind, vindt Fender automatisch het tegenovergestelde. Als hij er is, moet ik mezelf constant verdedigen.

Lucas kijkt weer naar de overkant. ‘Als hij er morgen maar bij is, toch?’

Ik buig me over het stuur van mijn racefiets en maak vaart. Het is veel te laat, maar toen we het eenmaal over Riverside hadden, ben ik de tijd vergeten.

Ik ben vreselijk benieuwd naar het chique vijfsterrenhotel, met de enorme koepel boven het zwembad. Het schijnt dat je de sterren erdoorheen kan zien als je op je rug zwemt.

Als ik langs het park rijd, twijfel ik even, maar het is verreweg de kortste route naar huis, dus ik sla toch rechtsaf.

De lantaarnpalen schieten aan me voorbij en het lampje aan mijn stuur bungelt heen en weer.

Het park heeft iets onheilspellends in het donker. De bomen torenen reusachtig boven me uit, als wezens met lange armen.

Achter me klinkt geratel dat steeds dichterbij komt. Is dat een andere fietser?

Ik kijk achterom, recht in een fel voorlicht van een donkere fiets. Het lijkt wel een koplamp van een auto, zo groot. Waarom passeert diegene me niet gewoon? Er is ruimte genoeg!

Ik ga nog een beetje meer rechts rijden, maar mijn achterligger blijft in mijn nek hijgen.

‘Ga er maar langs,’ roep ik achterom, maar er komt geen reactie.

Ik voel mijn hartslag versnellen. Wat wil die persoon van me? Is dit een of andere engerd?

Ik had een andere route moeten nemen!

Ik ga wat sneller fietsen, maar de afstand tussen ons wordt niet groter. Sterker nog, volgens mij wordt die juist kleiner...

Ik buig me verder voorover en maak nog meer vaart. Op mijn racefiets ben ik heel snel, ik ben soms in een paar minuten op school.

Het geratel achter me klinkt steeds verder weg. Ik blijf doortrappen tot ik niets meer denk te horen.

Ik kijk voorzichtig achterom en haal opgelucht adem. De felle lamp is verdwenen, ik ben hem kwijt!

Nu wil ik zo snel mogelijk naar huis.

Maar dan zie ik een grote tak op de weg liggen. Net op tijd gooi ik mijn stuur naar links, maar daardoor begin ik gevaarlijk te slingeren. Mijn fiets kantelt en ik sla met een harde klap tegen het asfalt. Het handvat schampt mijn ribben.

‘Au!’ Ik grijp naar de pijnlijke plek. Even blijf ik liggen, maar dan beseef ik dat die fietser me alsnog elk moment kan inhalen. Ik krabbel onhandig overeind, mijn rechterzij ondersteunend.

‘Hallo?’

Daar heb je hem al! Wat wil die gek van me? Je leest wel eens verhalen over meisjes die... Ik wil mijn fiets van de grond rapen als hij opnieuw roept.

‘Linne?’

Hoe kent hij mijn naam? Maar dan dringt tot me door voor wie ik ben gevluht.

‘Fender?’

Opluchting golft door me heen. Waarom zei Fender net niet gewoon dat hij het was?

Misschien wilde hij me wel expres bang maken zodat hij dit weekend kan vertellen hoe hard ik ervandoor ging...

Fender remt vlak voor mijn neus af en trekt mijn fiets in één beweging van de grond.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij.

Ik wijs naar de tak. ‘Ik ben gevallen.’

‘Lekker handig.’

Het komt anders wel door jou.

Ik wil het hem zeggen, maar zoals altijd slik ik mijn woorden in. Mijn buik zit vol woorden als ik bij Fender ben.

‘Wat doe je hier eigenlijk?’

‘Ik kom van ons bankje.’

Fender schudt zijn hoofd. ‘Domme route.’

Ik doe net alsof ik hem niet hoor en stap op mijn fiets. Mijn zij doet pijn, maar ik wil zo snel mogelijk naar huis.

Als we naar de uitgang rijden, is het ongemakkelijk stil. Dat is het altijd tussen ons, we hebben elkaar gewoon niets te zeggen. Als er op school tweetallen gevormd moeten worden, zorgt Fender er altijd voor dat hij snel bij Kate of Lucas aansluit, voordat wij met z’n tweeën overblijven.

‘Hoe ging het vanavond?’ probeer ik de stilte te doorbreken.

‘Wat?’

‘Je komt van een bandsessie, toch?’

‘O, ja. Prima.’

‘Wat spelen jullie nu?’

‘Hè?’

Wat is er met Fender aan de hand? Het lijkt wel of hij met zijn hoofd heel ergens anders is.

‘Wat spelen jullie nu?’ herhaal ik.

‘Je kent het toch niet.’

‘Hoe weet je dat nou?’

‘Dat weet ik gewoon.’

Arrogante kwal.

Ik kijk opzij. Fender zit voorovergebogen op zijn fiets. Een paar van zijn lange haren zijn uit zijn knot gegleden en hangen voor zijn ogen. Hij heeft twee oorringen onder elkaar in zijn rechteroor. Het is net alsof ze de linker zijn vergeten en het bij zijn rechteroor hebben ingehaald.

‘Ben je eigenlijk naar dat bekende gitaarmerk vernoemd?’

‘Nee. Mijn ouders hebben mij zo genoemd omdat het een mooie betekenis heeft.’

‘Wat dan?’

‘Beschermer.’

‘Mooie betekenis. Linne betekent *beeldschoon*.’

Waarom zeg ik dit eigenlijk? Fender blijft veelzeggend stil, alsof hij het er helemaal niet mee eens is.

Gelukkig moet hij straks een andere kant op, want ik wil geen minuut langer naast hem fietsen. Het is net of ik naast een volslagen vreemde rijd. De stilte tussen ons is erger dan ooit.

Waarom doet hij zo? Dit gevoel heb ik bij Kate en Lucas nog nooit gehad. Zelfs niet toen ik ze pas een paar dagen kende.

Het laatste weggetje voor de uitgang is smal en Fender laat me voorgaan. Dit gedeelte van het park is pikdonker en ik focus me op mijn voorlicht.

‘Ik zie bijna niets.’

‘Jij hébt tenminste licht,’ hoor ik achter me.

Het duurt even tot het tot me doordringt, maar dan draai ik me met een ruk om. Mijn fiets slingert gevaarlijk.

‘Pas je op? Straks moet ik je weer van de grond rapen.’

Fenders nare toon dringt dit keer nauwelijks tot me door. De grote koplamp, die net nog zo fel in mijn ogen scheen, is nergens te bekennen.

Mijn achtervolger had een heel andere fiets.

Het was Fender niet.

Ik leek wel gek door zo dicht achter haar te rijden.
Wat als ze me had gezien?

En wat deed hij daar ineens?
Ik vraag me af of hij de brief al heeft gelezen.
Gisteren heb ik hem op de post gedaan,
precies op tijd voor het weekend.
Zou hij hebben gehuild bij het lezen,
net als ik?

✦ ENTREE ✦

RS

LINNE

‘Zit je te dromen, juffie?’ Een man achter me belt ongeduldig. ‘Het is groen!’

Ik schrik op en maak zo snel mogelijk vaart. Mijn zij voelt nog een beetje beurs aan door de val van gisteren.

Het duurde lang voordat ik sliep, de gedachte aan de fiets met de grote koplamp hield me wakker.

Wie was het? Wat wilde diegene van me? En wat was er gebeurd als Fender niet toevallig was langsgekomen?

Bij het laatste stoplicht voor Riverside moet ik opnieuw wachten voor rood. Het is druk op het fietspad. Een stuk of tien toeristen staan in een kluitje bij elkaar met hun huurfietsen. Als het licht op groen springt, komen ze tegelijk in beweging. Ik verlies bijna mijn evenwicht omdat ze me tegen de stoeprand dwingen.

In een flits zie ik een donkerbruine fiets tussen de andere fietsen. Het is er eentje met een groot voorlicht, zoals de koplamp van een auto.

Mijn lichaam reageert eerder dan mijn hoofd. Het is net of ik een val maak, mijn hart mist een slag.

Hij is opnieuw hier...

Dit kan niet. Toch?

Ik kijk nog een keer, maar ik zie hem nergens meer. De fietser is opgelost in het niets.

‘Hé,’ roept Kate uitgelaten als ik bij Riverside aankom. ‘Je bent de eerste.’

Ik druk een kus op haar wang. ‘Gefeliciteerd.’

Ik moet de fietser loslaten, waarschijnlijk heb ik het gewoon verkeerd gezien. Waarom zou iemand mij willen achtervolgen? Bovendien is deze stad enorm, er zijn vast wel meer donkere fietsen met zulke grote voorlichten.

‘Waar denk je aan, Spinsel?’

‘Spinsel?’

‘Hersenspinsel,’ zegt Kate. ‘Volgens mij zit jouw hoofd altijd vol.’

Ik voel mijn wangen branden. Zal ik Kate over de fietser vertellen? Ik haal diep adem, maar dan verstart Kates blik. Ze kijkt naar iets achter mij en als ik me omdraai, zie ik Lucas aankomen. Hij heeft een enorme beer in zijn handen.

Kate zucht. ‘Die is toch niet voor mij, hè?’

Ik schiet in de lach. ‘Ik ben bang van wel.’

Lucas geeft altijd rare cadeaus. Hij heeft mij deze winter een bon voor een all-you-can-eat-restaurant om spareribs te eten gegeven, terwijl ik al jaren vegetariër ben. En hij gaf Fender een muziekboek voor de viool.

‘Gefeliciteerd!’ Lucas remt af en steekt Kate de beer toe. ‘Zodat je minder eenzaam bent ’s nachts.’

‘Dat had je niet hoeven doen.’ Kate trekt een gezicht. De beer is bijna even groot als zichzelf.

‘Waar is Fender?’

‘Hij komt eraan.’ Kate kijkt de straat in. Ze friemelt nerveus aan haar shirt. Zou ze écht bang zijn dat hij afhaakt?

Maar dan zie ik Fender. Hij draagt zoals altijd een overhemd, dat nonchalant is opengeknoopt. Eroverheen zijn gebruikelijke spijkerjack. Zijn gezicht ziet grauw, alsof hij al dagenlang niet heeft geslapen.

‘We zijn compleet,’ roept Lucas.

‘Gefeliciteerd,’ zegt Fender, terwijl hij Kate een kus op de wang geeft. Ik steek mijn hand op, maar laat hem halverwege zakken. Hij negeert me compleet, alsof ik niet meer ben dan een hap zuurstof.

‘We kunnen eindelijk naar binnen!’ Lucas slaat een arm om Fender heen en loopt naar de ingang.

Kate slingert de beer over haar schouder en haakt haar arm door de mijne.

‘Zullen wij dan ook maar?’

Voor de deur van Riverside staat een portier met een hoge hoed en een uniform. Ik zie hem even naar de beer kijken, maar hij houdt zijn gezicht keurig in de plooi. Hij zwaait de deur voor ons open en we stappen het hotel binnen.

Natuurlijk wist ik dat Riverside chic zou zijn, maar dit had ik nooit kunnen bedenken.

In het midden van de hoge hal hangt een gigantische kroonluchter. Vlak voor de trap naar boven ligt een Perzisch tapijt en er staan loungestoelen bij een grote vleugel. Die glimt zo dat ik ons alle vier erin kan zien. Aan de zuilen, die de eerste verdieping dragen, hangen lichtfakkels.

Het voelt net alsof ik een filmset op wandel. Of sterker nog: alsof ik de hoofdrol speel in een grote productie.

Ik kan mijn ogen niet van de gouden klok boven de ingang afhouden. Er zijn allerlei wijzers, die buiten de tijd om nog meer dingen aangeven. Ik herken een paar symbolen langs de rand van de klok als sterrenbeelden. Ik zoek naar mijn sterrenbeeld, het symbool dat lijkt op een V met een lusje eraan: de steenbok.

Lucas volgt mijn blik. ‘Gaaf, hè?’

‘Echt wel.’

Achter me hoor ik Kate druk aan Fender vertellen hoeveel be-roemdheden al achter de vleugel hebben gezeten.

‘Weet je zeker dat je bij haar op één kamer wil liggen?’ Lucas grinnikt. ‘Ik mag dan snurken, zij houdt je ook de hele nacht wakker met haar geklets.’

‘Daar heb je gelijk in.’ Ik glimlach. ‘Ik zal erover nadenken.’

Kate komt bij ons staan met twee sleutels in haar hand. Het zijn ouderwetse, met een zware sleutelhanger eraan. De meeste hotels werken tegenwoordig met pasjes, maar in Riverside is alles authentiek.

‘Gaan jullie mee? Ik heb de sleutels al. We moeten naar de bovenste verdieping.’

Ik schrik als Kate naar de lift loopt.

‘Ik... ik neem de trap wel,’ zeg ik snel.

‘De trap?’ Lucas kijkt me verbaasd aan. ‘Waarom zou je dat doen?’

‘Goed voor mijn conditie. Bovendien passen we nooit alle vijf in die lift.’

‘Vijf?’

‘Wij en de beer.’

Lucas en Kate schieten in de lach, Fender trekt zijn wenkbrauwen op. Zijn blik dwaalt af van mijn ogen en verder naar beneden. Hoe hij naar me kijkt...

Mijn bloed suist in mijn oren. Waarom laat ik me toch zo opfokken door die jongen?

Als ik richting de trap loop, kijk ik even naar de uitgang. Het liefst zou ik naar buiten willen rennen.

Hoe moet ik een heel weekend met Fender overleven?

Maar na dit weekend zal hij er ook nog zijn. Hij is er elke dag op school, in elke les, tijdens elke pauze. Zolang ik met Kate en Lucas omga, krijg ik Fender er gratis bij.

Als ik me omdraai, zie ik Kate nog even naar me zwaaïen. Ze straalt helemaal, het is net alsof ze van binnenuit licht geeft.

Ik kan het niet maken om weg te gaan, ze is juist zo blij dat we er allemaal zijn. Volgens mij was ze écht bang dat Fender niet kwam opdagen...

Als ik nu wegga, verpest ik haar verjaardagsweekend en dat verdient ze niet. Op mijn allereerste schooldag was ze er voor mij, nu moet ik er voor haar zijn.

Ik sla af voor de trap, maar dan bots ik keihard tegen iemand op. Tranen springen in mijn ogen van de pijn en ik wrijf over mijn schouder.

Ik kijk achterom, maar zie tot mijn grote verbazing niemand. De persoon is gewoon doorgelopen.

‘Aan jou de eer.’ Kate geeft mij de sleutel en doet een stap opzij. Uit de kamer van de jongens klinken enthousiaste kreten van Lucas.

Mijn hart bonst als ik de sleutel omdraai in het slot. Het is net alsof ik weer een kind ben en een groot cadeau mag uitpakken.

Zodra de deur openzwaait, voel ik mijn mond openzakken. De kamer straalt een gouden gloed uit, die bijna pijn doet aan mijn ogen. Op de grond ligt een crèmekleurig tapijt en aan de muren

hangen schilderijen met historische jachttaferelen.

Op de salontafel staat tot mijn grote verbazing een dienblad met twee glazen en een champagnekoeler met een fles erin. Het hotel denkt natuurlijk dat op elke kamer een volwassene slaapt.

Er is zelfs een aparte werkhoek met een mahoniehouten bureau en twee diepe, leren stoelen.

Maar het meest opvallende aan de kamer is het gigantische hemelbed, met een zijden hemel en tientallen kussens in allerlei vormen en maten.

Als ik me omdraai, zie ik dat Kate helemaal niet naar de kamer kijkt, maar naar mij. Haar ogen glinsteren.

‘Zullen we?’

Nog voordat ik kan vragen wat ze bedoelt, neemt Kate een aanloop en springt op het bed. Het dekbed wappert omhoog zodra ze neerploft en daalt langzaam weer. Kate ligt met haar gezicht in een van de kussens en mompelt iets onverstaanbaars.

‘En?’

‘Dat moet je zelf ervaren, Spinsel,’ zegt Kate. ‘Geen woorden voor.’

Ik neem ook een aanloop en spring naast Kate op het bed. Mijn zij steekt een beetje, maar het zachte matras maakt alles goed. Ik zak er zo ver in weg dat het voelt alsof ik nooit meer op kan staan. We rollen allebei op onze rug en kijken samen naar het plafond, waar kleine spotjes in zijn verwerkt. Het is net alsof we onder een sterrenhemel liggen.

‘Ik weet niet of ik hier wel kan slapen,’ zeg ik. ‘Het is toch zonde om hier je ogen dicht te doen...’

Kate grinnikt. ‘Als we die fles champagne op hebben, slaap je wel, hoor. Bovendien hebben de jongens óók zo’n fles...’

Mijn gedachten zijn meteen weer bij Fender en het nare gevoel is terug.

‘Waar denk je aan?’ Kate komt overeind en pakt mijn haren beet.

Achter mijn rug voel ik dat ze een vlecht maakt. Ze is heel behendig en snel.

‘Ik dacht aan Fender,’ flap ik eruit.

‘Fender? Hoezo?’

Ik kan niet eerlijk zijn, dat zal ze niet begrijpen.

‘Jullie kennen elkaar al lang, toch?’

‘Ons hele leven. Onze moeders zaten samen op zwangerschaps-yoga.’ Kate grinnikt. ‘Daarom zijn we allebei zo zen.’

Als er iemand niet stil kan zitten, is het Kate wel.

‘Wat vind je het leukst aan hem?’

Misschien moet ik het van iemand anders horen, misschien lukt het me dan eindelijk om Fender anders te zien.

‘Zijn muzikaliteit,’ zegt Kate zonder erover na te hoeven denken. ‘Als hij speelt, bestaat er even niets anders meer. Fender is heel anders dan Lucas, veel bedachtzamer. Soms kan je hem letterlijk horen nadenken. Hij is gewoon anders dan alle jongens die ik ken.’

Ik denk aan Fenders donkere ogen. Als ik bij hem ben, voelt het net of ik in de rij sta voor een te enge achtbaan... Anders is hij zeker.

Kate haalt een elastiekje van haar pols en legt de vlecht over mijn schouder. ‘Klaar.’

‘Ik heb nooit een vlecht.’

‘Het staat je anders wel.’ Kate knikt goedkeurend. ‘En wat vind jij dan van Fender?’

Ik voel dat ik kleur. Als ik nu lieg, zal ze het merken.

‘Ik... ik heb soms het idee dat het niet zo goed met hem gaat,’ zeg ik daarom maar.

Kates gezicht betreft. ‘Hoe bedoel je?’

‘Vind je niet dat hij er slecht uit ziet?’

‘Ja...’ Kate friemelt aan de ring om haar pink. Het is een kinder-ringetje met een zilveren klavertje vier.

‘En gisterenavond kwam ik hem tegen in het park en was hij nogal afwezig,’ zeg ik.

‘Ik snap wat je bedoelt.’ Kate laat zich van het bed glijden. ‘Ik zal eens met hem gaan praten.’

Ineens was ze daar bij de trappen.
Gelukkig kon ik op tijd weggkomen.
Ik zag haar nog net naar haar schouder grijpen.
Hopelijk deed onze botsing pijn.

FENDER

Ze is dood.

Hoe kan ze dood zijn terwijl ik niets heb gemerkt?

Ik tik met mijn vingers op de vensterbank. Vanaf hier heb ik een prachtig uitzicht over de rivier en de huizen aan de overkant, maar het doet me niets. Dit hele hotel kan me gestolen worden.

Hoe kan ik dit weekend feestvieren terwijl zij... Misschien is het niet waar, misschien wilde ze me alleen maar laten schrikken.

Ik voel aan de binnenzak van mijn spijkerjack. De gouden envelop zit nog altijd op dezelfde plek.

Ik heb de woorden vaker gelezen dan ik wilde, maar ik kon niet meer stoppen. Telkens opnieuw staken ze in me als messen, maar het voelde op een gekke manier goed. Ik heb die straf verdiend, de woorden staan in me gekerfd zodat ik ze nooit meer zal vergeten.

Eerst dacht ik dat Kate en Lucas ook zo'n brief hadden gekregen, maar toen ik aan kwam fietsen, wist ik meteen dat ik de enige was.

Wat als het wél waar is? Wat als ze zelfmoord heeft gepleegd door wat er vorig jaar is gebeurd?

Ik voel gal omhoogkomen.

'Fender?' Lucas kijkt me aan. 'Ik vroeg je wat.'

'Wat?'

'Of je mee gaat zwemmen.'

Lucas wijst op zijn zwembroek die hij al heeft aangetrokken. Typisch iets voor Lucas, het interesseert hem niets dat hij in een vijfsterrenhotel is en dat zoiets hier echt niet kan.

Zijn blote benen steken gebruind onder de knalgele stof uit. Naast hem voel ik me een melkfles. Zij plaagde me er altijd mee, op het irritante af. Nu zou ik er alles voor overhebben als ze dat nog één keer zou doen.

Het kan toch niet waar zijn dat ze er niet meer is? Zoiets zou ik gevoeld hebben.

'Ik ga niet,' zeg ik. Ik kan niet vrolijk mee gaan zwemmen terwijl ik me zo voel. Ik weet zeker dat Kate meteen doorheeft dat er iets

aan de hand is en dan komen er vragen.

Wat moet ik haar zeggen? Dat haar vroegere beste vriendin zelfmoord heeft gepleegd? Kate zal opnieuw breken, in duizend stukjes. Ik kan haar dat niet aandoen.

'Hè? Waarom ga je niet mee?'

'Ontstoken teen.' Ik haal mijn schouders op. 'Helaas.'

'Dat meen je niet! Uitgerekend nú?' Lucas kijkt me geïrriteerd aan. 'Kan je er geen boterhamzakje omheen doen, of zo?'

'Het mag niet van de dokter.'

'Nou, lekker dan.' Lucas propt zijn handdoek in een tas.

Ik kijk weer naar buiten. Een boot met toeristen vaart over de rivier. Vanuit deze vensterbank kan ik de halve stad zien.

'Zijn jullie klaar?' hoor ik Kate vragen.

'Fender gaat niet mee, iets met een ontstoken teen.'

'Wat een onzin!' Kate kijkt naar mij. 'Je kan toch gewoon aan de kant zitten?'

Ik wil dat ze weggaan, ik moet alleen zijn. Ik moet de brief nog een keer lezen.

'Ga nou maar,' zeg ik. 'Ik zie jullie straks wel.'

'Maar...'

'Het kan niet, Kate.'

Even valt het stil. Wedden dat Kate opnieuw zal proberen me over te halen? Ze kan vreselijk doordrammen als ze haar zin niet krijgt, dat deed ze vroeger al.

'Waar is je gitaar eigenlijk?' vraagt ze dan.

Ik voel mijn hoofdhuid prikken. 'Hoe bedoel je?'

Kate kijkt de kamer rond. 'Je hebt hem altijd mee naar feestjes, waarom nu dan niet?'

'Ik... ik ben hem vergeten.'

'Vergéten?' Kate schudt haar hoofd. Ze gelooft me niet, natuurlijk niet. Ik sleepte dat ding overal mee naartoe. Er hoefde nooit muziek opgezet te worden, ik was de jukebox. Ik speelde alles, elk verzoeknummer zat in mijn vingers.

Kate en Lucas dansten, zij luisterde. Met haar hoofd in haar han-

den, een dromerige blik in haar ogen. Zij was de reden dat ik speelde, net zo lang tot mijn vingers verkrampden.

‘Maar mijn cadeau dan?’ vraagt Kate verbaasd. ‘Ik krijg toch elk jaar een liedje van je!’

Ik had kunnen weten dat ze hierover zou beginnen. Die traditie is ooit begonnen toen Kate zei dat ze alles al heeft. Daarom speelde ik elk jaar een eigen nummer speciaal voor haar.

Maar hoe kan ik nog gitaar spelen nu zij er niet meer is? Ik heb mijn gitaar al bijna een jaar niet aangeraakt.

‘Fender kan ook spelen zonder gitaar.’

We kijken alle drie op. Linne staat in de deuropening en kleurt een beetje.

‘Toch?’

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Lucas.

‘Nou, hij oefent elke dag tijdens de les. Dan mompelt hij teksten en tikt met zijn vingertoppen onder zijn stoel.’

Linnes woorden versplinteren langzaam in mijn hoofd. Er was tot nu toe maar één iemand die het opviel. Het was iets tussen ons tweeën, zelfs Kate heeft mijn tic nooit ontdekt.

Als ik nerveus ben, oefen ik solo’s en hoor ik de melodie in mijn hoofd. Het maakt me rustig.

Hoe kan het dat uitgerekend Linne dit heeft opgemerkt?

‘Is dat waar?’ vraagt Kate aan mij. Ze schiet in de lach. ‘Mafkees!’

‘Natuurlijk niet,’ zeg ik hard. ‘Ze zegt maar wat. Linne ziet dingen die er niet zijn.’

Ik kijk naar Linne, die haar hoofd laat hangen. Wat doet ze hier eigenlijk? Zij hoorde erbij te zijn. We zouden in Riverside samen een kamer hebben gedeeld en we hadden de luxe belachelijk gemaakt.

We maakten al plannen voor na de middelbare school, we zouden met z’n vieren in dezelfde stad gaan studeren.

Hoe kan alles in één moment veranderen?

Ik háát Linne, met haar onschuldige blauwe ogen. Ze heeft geen idee van wie de plek was, die ze zo gretig inneemt.

‘Nou, we gaan maar naar het zwembad,’ zegt Lucas en hij trekt

Linne mee. Als ze de gang op zijn, kijkt Kate me onderzoekend aan.

Zal ze nog iets over mijn gitaar zeggen? Ik ken die blik van haar, ze laat het onderwerp nog niet los.

Maar ik dwing mezelf terug te kijken, net zo lang tot mijn ogen ervan tranen.

Kate wendt als eerste haar blik af en trekt zonder iets te zeggen de kamerdeur achter zich dicht.

In de spiegel boven de wastafel zie ik mezelf. De huid onder mijn ogen is dun en paars en mijn wangen zijn ingevallen.

Ik zie eruit als de eerste de beste junk, dat moeten mijn vrienden ook hebben gezien.

Het voelt alsof ik elk moment om kan vallen van de slaap en tegelijkertijd alsof ik nooit meer een oog dicht zal doen.

Ik ben veel te bang voor nachtmerries.

Zij in een kist.

Haar armen gekruist en haar ogen gesloten.

Heeft ze geleden?

Hoe heeft ze het gedaan?

Pillen? Springen? Strop?

Ik druk mijn vingertoppen tegen mijn slapen. Mijn hoofd ontploft door alle vragen.

Dan klinken er plotseling drie harde bonzen op de deur. Geschrokken kijk ik achterom. Is Lucas soms iets vergeten?

'Roomservice,' klinkt een gedempte stem.

Heeft Lucas iets besteld? Hij eet het liefst de hele dag, al komt hij geen grammetje aan.

Ik wrijf even over mijn wangen en loop naar de deur. Als ik die opentrek, staat er tot mijn verbazing niemand.

Dan zie ik de roestvrijstalen stolp bij mijn voeten. Het is zo'n ding waar eten onder geserveerd wordt, een cloche.

Ik kan me niet voorstellen dat Lucas zomaar eten zou bestellen, zeker niet hier. De prijzen in dit hotel zijn belachelijk hoog. Voor een simpele salade betaal je al een fortuin.

Waarschijnlijk is het gewoon verkeerd bezorgd.

Even denk ik erover om de deur dicht te doen, maar mijn ram-
melende maag houdt me tegen.

Eigenlijk is iets eten zo gek nog niet. Vanochtend heb ik nauwe-
lijks ontbeten en mijn lunch was één plakje ontbijtkoek.

Wat zou hieronder zitten? Ik hoop op een hamburger met friet.
Bij dat idee loopt het water me al in de mond.

Ik til de stolp op, maar er ligt geen eten onder. Vanaf het bord
grijnst een envelop me aan.

Een gouden envelop.

Precies zo een als ik in mijn zak heb zitten.

Met mijn naam erop.

Bloed gonst door mijn hoofd als een zwerm bijen.

Is dit toeval?

Ik kijk links en rechts de gang in, maar er is niemand te zien.

Ik buk en raap de envelop van het bord. Met trillende vingers
maak ik hem open.

Er zit een klein stukje krantenpapier in met de datum van
vandaag erop.

Ik staar naar de overlijdensdatum van de krant. Die is van een paar dagen geleden.

Ze is al een paar dagen dood.

Het is echt.

Ik trek de stolp naar binnen en sluit de deur achter me. Met bonkend hart lees ik de advertentie opnieuw en opnieuw.

Ik staar naar de namen van haar familie.

Tom, Jeannette en Marius.

Ze voelden een beetje als mijn eigen familie, zo vaak kwam ik daar.

In de ochtend was ik vaak alleen met haar vader. Tom was de enige vroege vogel van het gezin, tot ik in de weekenden bij haar kwam slapen.

Hij mocht me.

En nu is zijn dochter dood.

Door mij.

Ik tast naar de brief in mijn binnenzak. Haar familie mag deze woorden nooit te lezen krijgen.

Ze maken ons af.

Maar wacht eens?

Ik heb de brief pas gisteren ontvangen.

Toen was ze al een paar dagen dood.

Hoe kan ze die brief dan verstuurd hebben?

Maar dan zie ik de kleine letters op de achterkant van de advertentie. Ze zijn er met blauwe inkt op geschreven, in een overdreven net handschrift.

*Nu is ze echt dood.
Maar eigenlijk hebben jullie haar
366 dagen geleden al vermoord.*

Jammer dat ik zo snel weg moest rennen.
Ik had zijn reactie heel graag willen zien.

LINNE

Ze zegt maar wat. Linne ziet dingen die er niet zijn.

Hoe kan Fender zulke dingen zeggen? Waarom ging ik niet tegen hem in?

Hij zette me neer als een of andere fantast.

Ik loop naar het bubbelbad, dat helemaal achter in het zwembad ligt. Kate en Lucas zijn in het grote bad gesprongen, maar ik wil even alleen zijn. Het bubbelbad is de perfecte plek, het ligt verscho- len achter tropische planten.

Ik ga het kleine trapje van het bubbelbad af en laat me in het water zakken. De bubbels zijn er nog niet, maar ik geniet van het warme water.

Waarom laat ik me zo opfokken door die jongen? Ik weet wat ik heb gezien, Fender heeft wel degelijk een tic.

Achter me klinkt een schuivend geluid, alsof er iemand tegen een loungebed stoot.

‘Lucas?’ Als ik me omdraai, zie ik niemand. ‘Kate?’

Geen reactie.

Op dat moment beginnen de bubbels en verdwijnt mijn stem in het lawaai.

Ik laat me onderuitzakken en sluit mijn ogen. De geur van laven- del dringt diep door in mijn neus.

Ik laat mijn weekend niet door Fender verpesten. Riverside is een plek waar ik altijd al heen wilde en ik wil er honderd procent van genieten. Desnoods negeer ik hem de rest van het weekend. Dat doet hij tenslotte ook bij mij.

De bubbels werken helend. Even verdwijnt de gedachte aan Fender naar de achtergrond. Wat een luxe is dit, ik zou hier het liefst het hele weekend blijven zitten.

Maar dan voel ik een gek, tintelend gevoel op mijn achterhoofd. Het is precies hetzelfde gevoel als ik had in het park en bij het stop- licht. Het gevoel dat ik in de gaten wordt gehouden...

‘Lucas? Kate?’

Ik sta op en klim het bubbelbad uit. De natte tegels voelen koud aan onder mijn blote voeten. Mijn vlecht drupt uit op mijn rug.

‘Jongens,’ roep ik, veel harder nu. Ik voel me kwetsbaar in mijn natte bikini.

Bij de stoelen schiet een schaduw weg.

‘Heel leuk, Lucas,’ roep ik. ‘Maar ik heb je gezien, de grap is klaar.’

Even verderop klinkt geklepper. Wat was dat? De deur naar de kleedhokjes gaat heen en weer, alsof er iemand weg is gevlucht.

‘Wat ben jij nou aan het schreeuwen?’

Met een ruk draai ik me om en kijk in de gezichten van Kate en Lucas.

‘Is er iets?’

Het was Lucas niet, dat kan niet. Hij komt van een heel andere kant.

Het beeld van de fiets met de grote koplamp flitst voorbij. Wat als ik het wél goed heb gezien bij het stoplicht?

Linne ziet dingen die er niet zijn.

Ik kijk opnieuw naar de deur. Er was een schaduw, dat weet ik zeker. Bovendien vluchtte hij door de deur, alsof hij bang was dat ik hem zou zien.

‘Er is niets,’ zeg ik snel, terwijl ik geforceerd glimlach. ‘Laten we wat gaan drinken.’

Het wordt tijd dat ik mezelf aan haar voorstel.